

[Dahlgaard.]

om, at han nu selv om end famlende har tilegnet sig de nødvendige Forudsætninger for at kunne stave: *billig Produktion*. Her foreligger et interessant Eksempel paa, hvorledes Industrien en Tid kan lade sig blænde af Toldagation, tro paa Muligheden af gennem Toldbeskyttelse at komme sovende til sin Gevinst i Stedet for at anspænde Evne og Villie paa at holde Udlandet Stangen paa nogenlunde lige Vilkaar. Det er kun beklageligt, at der er hengaaet saa lang Tid med at komme til denne Erkendelse, og beklageligt, at det konservative Partis Forslag i Fjor kom til at skade Skotøjsindustrien saa overmaade meget ved at vække Forhaabninger om en Toldbeskyttelses Gennemførelse, som viste sig ikke at kunne opfyldes. Men det foreliggende Lovforslag maa altsaa efter min Formening give Anledning til, at der anstilles i Udvalget de omhyggeligste Undersøgelser, og at der gives Lejlighed til fra Erhvervenes Side at belyse de mulige Virkninger, som dette Lovforslags Gennemførelse maatte faa.

Orla-Jensen: Ligesom den sidste ærede Ordfører er det med noget blandede Følelser, jeg ser paa disse Toldsurrogatsforslag. Jeg havde personlig hellere set, om man havde givet disse stærkt truede Industrier lidt Beskyttelse, idet jeg mener, det er en Vej til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, en Vej, der er billigere end den, jeg i øvrigt ogsaa sympatiserer med, Nødhjælpsarbejderne, idet den første Vej baade giver Industrien og Statskassen Penge, medens Nødhjælpsarbejder baade koster Stat og Kommune Penge. Da Venstres Ordfører imidlertid har sagt, at disse Forslag kun er kommet frem som en Beskyttelse for Forbrugerne, skal jeg udelukkende holde mig til dette Synspunkt.

Jeg skal begynde med Lovforslaget om Læder og Skotøj og straks sige, at jeg selvfølgelig intet har at indvende imod de allerede prøvede Bestemmelser om Pap og Kunstlæder. Derimod mener jeg, at Bestemmelsen om Læders Betygning kan valde Vanskeligheder og Udgifter for Importørerne, der bliver langt større end en lempelig Told. Der staar bl. a. i § 1:

„Det er ligeledes forbudt at tilsætte Garvestoffer, naar Hensigten dermed kun er at forøge Vægten.“

Naar der nu normalt er 30—40 pCt. Garvestoffer i vegetabilskarvet Læder, er det ganske ugørligt for nogen at sige, hvor mange af disse Procent der er tilsat i den Hensigt at besvære Læderet. Hvor meget

Garvestof man kan faa Huderne til at optage, afhænger udelukkende af Forbehandlingen. Ved en meget skrap Forbehandling kan man gøre Huderne meget porøse, saaledes at de kan indsuge meget mere Garvestof.

Hovedsagen er imidlertid, om Besværingstofferne findes i Læderet i opløselig eller uopløselig Tilstand. For Saalelæderets Vedkommende er det kun de opløselige Besværingstoffer, der er uheldige. Overlæder skal være blødt og bøjeligt og derfor saa rent som muligt, men ved Saalelæder er det Hovedsagen, at det er saa tæt som muligt, det vil sige, at der mellem de Fibre, der findes i Læderhuden, er indlejret saa mange Stoffer som muligt, saa at Læderet er fyldt saa godt som muligt. Og naar det blot er Stoffer, der ikke gaar i Opløsning ved Brugen, er der ikke noget at indvende derimod.

For nu at gøre det rigtigt svært gælder Besværingstofferne ikke blot for Læder, men ogsaa for færdigt Skotøj. De stakkels Importører! Ved Indklaringen paahviler det dem at garantere, at intet af det Garvestof, der findes i Saalerne i det af dem indførte Skotøj, som jævnlig købes gennem Mellemand, er tilsat i den Hensigt at besvære Saalen. Man kan spørge: hvad Nytte skal det være til at overføre det paa Fodtøj? thi Fodtøjet sælges slet ikke efter Vægt, saaledes som Læderet gør. Om Fodtøj derfor vejer en lille Smule mere eller mindre, har ikke noget at sige.

Vi maa i alt Fald have Ordet „Hensigt“ ud af Loven og erstatte det med, at Læder ikke maa indeholde mere end saa og saa mange Procent af de Stoffer, der her er Tale om. „Hensigten“ er det ganske umuligt at se. Man er i Stand til ved forskellig Efterbehandling at gøre de Garvestoffer, der er tilsat, uopløselige, og derfor vil en Undersøgelse af Hensigten være haabløs.

Der er dernæst i § 1 en anden Passus om Blegning af Saalelæder. Jeg synes, det var bedre, om man helt udelod den; thi Blegning af Læderet svækker det altid, det er aldrig af det gode. Det er en forholdsvis ny Proces, der er kommet ind. Den er oprindelig kommet ind for at gøre det stærkt røde, hurtigt garvede Læder lige saa lyst som grubegarvet, egebarkgarvet, Læder eller maaske endnu lysere, saa man ikke kan se, om det er hurtigarvet, altsaa mindre værdifuldt end det egebarkgarvede.

Denne Passus om de Stoffer, der maa være i Læderet paa Grund af Blegningen — der staar nævnt en Række Stoffer, og at de kun maa være der i „forholdsvis ubetydelige